

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 459

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărți, 21 iunie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 185 din 29 martie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală	2–5
Decizia nr. 217 din 12 aprilie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 și art. 223–239 din Codul de procedură penală	5–7
Decizia nr. 218 din 12 aprilie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 242 alin. (3) din Codul de procedură penală	7–9
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
21. — Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului	10–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 185

din 29 martie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală

Daniel Marius Morar	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vasile Balint în Dosarul nr. 8.657/299/2015 al Judecătoriei Sectorului 1 București. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.558D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă autorul excepției Vasile Balint, personal și asistat de avocat Luiza Gabriela Dragne, cu delegație depusă la dosar, și partea Adrian Panduru, personal. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra notelor scrise depuse la dosar de către autorul excepției prin care acesta solicită admiterea acesteia. De asemenea, se constată prezența doamnei Letiția Malespin, interpret de limbă ebraică și a doamnei Mehmet Ulmian, interpret de limbă turcă.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului prezent, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. Cu referire la situația de fapt în care se află autorul excepției, avocatul arată că acesta are în prezent emise pe numele său trei mandate de arestare preventivă. Susține că dispozițiile art. 215 alin. (7) teza a doua din Codul de procedură penală sunt lipsite de claritate și previzibilitate, deoarece dau ocazia unui alt magistrat decât cel care a emis un mandat de arestare preventivă pentru comiterea unei fapte și care nu „pipăie” în mod direct suspiciunea rezonabilă că un inculpat a săvârșit o infracțiune să înlocuiască măsura controlului judiciar cu măsura arestului preventiv. Dispozițiile criticate influențează dreptul persoanei la un proces echitabil, drept ce trebuie privit ca o garanție a libertății individuale. Atunci când judecătorul revocă măsura controlului judiciar nu ne aflăm în situația în care acesta poate analiza suspiciunea rezonabilă. Susține că în situația prevăzută de textul de lege criticat instanța de judecată nu poate aprecia pe bază de probe dacă este legală și temeinică înlocuirea controlului judiciar cu altă măsură mai grea, deoarece, în momentul emiterii unui nou mandat, nu poate „pipăi” probele care au fost administrate. Legiuitorul nu reglementează într-un mod clar termenii revocării măsurii controlului judiciar și nici dacă este necesară, oportună și suficientă revocarea măsurii controlului judiciar în condițiile în care acea persoană are deja emis pe numele său un mandat de arestare preventivă. Astfel, apreciază că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale referitoare la statul de drept, dreptul la un proces echitabil, libertatea individuală.

4. Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă având în vedere că textul este incident în faza revocării măsurii controlului judiciar, autorul excepției fiind în prezent în faza de prelungire a mandatului de arestare. În subsidiar, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că din notele scrise și din susținerea orală realizată în fața instanței de contencios constituțional se desprinde ideea că este vorba de o critică a temeiniciei soluției de revocare a măsurii controlului judiciar, și nu de o problemă de neconstituționalitate. De asemenea, nici critica potrivit căreia există o necorelare a textului criticat cu alte texte nu reprezintă o problemă de neconstituționalitate. Textul criticat prevede că, în măsura în care sunt îndeplinite condițiile pe care le reglementează, persoana în cauză se supune riscului ca măsura controlului judiciar să fie înlocuită. Revocarea măsurii controlului judiciar se face pentru nerespectarea obligațiilor ce au revenit acelei persoane pe durata măsurii controlului judiciar în raport cu cauza în care această măsură a fost dispusă. Magistratul chemat să analizeze măsura revocării controlului judiciar va avea în vedere cauza în care această măsură a fost dispusă. Din săvârșirea unei noi infracțiuni de către persoana aflată sub control judiciar, rezultă că măsura preventivă pe care a dispus-o — controlul judiciar — este neeficientă, deoarece, în ciuda acestei măsuri, persoana supusă controlului judiciar a ignorat în continuare rigorile legii penale. Potrivit textului criticat, magistratul nu este obligat la revocarea măsurii controlului judiciar, acesta va face o verificare a temeiniciei și legalității solicitării, putând dispune, dacă consideră că se impune, înlocuirea măsurii controlului judiciar cu altă măsură mai grea. În ceea ce privește încălcarea prezumției de nevinovăție, arată că, potrivit doctrinei și jurisprudenței naționale și europene, măsurile preventive nu aduc atingere acestei prezumții.

5. Având cuvântul în replică, avocatul prezent arată că textul este neconstituțional, deoarece dă posibilitatea unui terț să revoce o măsură fără să vadă care sunt indiciile care pot sta la baza acestei decizii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

6. Prin Încheierea din 15 octombrie 2015 pronunțată în Dosarul nr. 8.657/299/2015, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Vasile Balint, cu ocazia verificării legalității și temeiniciei măsurii arestului preventiv dispuse față de autorul excepției.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia arată că în momentul în care instanța judecătorească a aplicat dispozițiile art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală, se afla deja arestat, în temeiul art. 223 alin. (1) lit. d) din același act normativ, în altă cauză penală. Susține că omisiunea legiuitorului de a reglementa, în mod imperativ, modalitatea în care se poate înlocui controlul judiciar, poate crea

disfuncționalități în sistemul judiciar, un inculpat cercetat în mai multe dosare penale putând primi tot atâtea mandate de arestare preventivă, conform art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală. Astfel, dispunerea măsurii arestului preventiv față de o persoană, concomitent în mai multe cauze, nu ține cont de prezumția de nevinovăție și nu asigură un just echilibru între interesul public și cel individual. De asemenea, susține că dispozițiile de lege criticate aduc atingere dreptului la un proces echitabil și încalcă prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare, întrucât prevăd că simpla punere în mișcare a acțiunii penale în legătură cu o infracțiune intenționată, săvârșită pe durata controlului judiciar, constituie un motiv suficient pentru înlocuirea acestei măsuri cu o măsură preventivă mai severă. În final, arată că principiul proporționalității, astfel cum acesta este reglementat în art. 53 din Constituție, presupune caracterul excepțional al restrângerilor exercițiului drepturilor sau libertăților fundamentale, ceea ce implică, în mod necesar, și caracterul lor limitativ.

8. **Judecătoria Sectorului 1 București** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că înlocuirea măsurii controlului judiciar cu o măsură preventivă mai aspră se poate dispune atunci când organul judiciar constată că există suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit o infracțiune cu intenție și pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale. Astfel, înlocuirea măsurii preventive nu se realizează în mod automat prin simplul fapt al punerii în mișcare a acțiunii penale față de inculpat într-o altă cauză, ci în condițiile în care, din datele prezentate, rezultă suspiciunea rezonabilă că a săvârșit o infracțiune cu intenție și în condițiile prevăzute de lege. Împrejurarea că arestarea inculpatului pentru săvârșirea unei infracțiuni intenționate pe durata executării măsurii preventive a controlului judiciar într-o altă cauză s-a întemeiat și pe dispozițiile prevăzute la art. 223 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală nu constituie o atingere adusă libertății persoanei, întrucât temeiurile avute în vedere de organele judiciare sunt diferite și sunt analizate prin raportare la dispozițiile art. 202 din Codul de procedură penală în funcție de situațiile particulare din fiecare cauză în parte.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** arată că instituirea controlului judiciar presupune pentru inculpat anumite obligații pe care acesta este ținut să le respecte, iar încălcarea lor poate determina înlocuirea acestei măsuri preventive cu o măsură mai severă, privativă de libertate. Astfel, atunci când pe durata controlului judiciar inculpatul săvârșește o nouă infracțiune, intenționată, pentru care s-a și pus în mișcare acțiunea penală împotriva sa, înlocuirea măsurii preventive apare ca justificată, deoarece, prin ipoteză, măsura dispusă inițial nu a fost suficientă pentru a-și atinge scopul, și anume prevenirea săvârșirii unei alte infracțiuni. De asemenea, arată că, întrucât în analiza motivului de înlocuire a măsurii preventive instanța nu se pronunță asupra vinovăției inculpatului în ce privește noua infracțiune, ci verifică doar dacă aceasta a fost săvârșită pe durata măsurii controlului judiciar, este intenționată și face obiectul unei acțiuni penale, nu se poate susține că prevederile art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală încalcă prezumția de nevinovăție. În continuare, apreciază că înlocuirea controlului judiciar cu arestarea preventivă în anumite cauze, conform art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală, nu poate fi împiedicată de faptul că, în temeiul art. 223 alin. (1) lit. d) din același act normativ, inculpatul

a fost deja arestat preventiv în legătură cu noua infracțiune, deoarece ipotezele celor două dispoziții legale nu se suprapun.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că autorul excepției de neconstituționalitate nu critică soluția legislativă, ci invocă neconstituționalitatea art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală din perspectiva unei omisiuni de reglementare. Or, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. Or, prin acceptarea susținerilor autorului excepției de neconstituționalitate, în sensul deficienței de reglementare a normei juridice, instanța de contencios constituțional s-ar transforma într-un legislator pozitiv, ceea ce ar contraveni dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării*”. Având în vedere aceste aspecte, consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: „*În cazul în care, pe durata măsurii controlului judiciar, inculpatul încalcă, cu rea-credință, obligațiile care îi revin sau există suspiciunea rezonabilă că a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, la cererea procurorului ori din oficiu, poate dispune înlocuirea acestei măsuri cu măsura arestului la domiciliu sau a arestării preventive, în condițiile prevăzute de lege.*”

15. În opinia autorului excepției, dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) potrivit căruia în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) potrivit căruia părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 23 referitor la libertatea individuală, art. 24 referitor la dreptul la apărare și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că măsura controlului judiciar a fost reglementată de Codul de procedură penală, intrat în vigoare la 1 februarie 2014, ca o măsură preventivă, alături de reținere, controlul judiciar pe cauțiune, arestul la domiciliu și arestarea preventivă, sediul materiei constituindu-l art. 202 alin. (4) și art. 211—215. Controlul instituit de către organele judiciare, conform art. 211—215 din Codul de procedură penală, are ca scop asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, împiedicarea sustragerii inculpatului de la urmărire penală sau de la judecată, precum și

prevenirea săvârșirii unor noi infracțiuni. Acest scop este realizat prin impunerea în sarcina inculpatului a unor obligații și interdicții, în vederea supravegherii conduitei acestuia de către organul judiciar. Pentru atingerea acestei finalități, legiuitorul a instituit, prin art. 215 din Codul de procedură penală, o serie de obligații de a face, care trebuie să fie dispuse cu prilejul luării măsurii controlului judiciar, fără ca acestea să poată fi cenzurate sau înlăturate, precum și o serie de obligații de a nu face, a căror impunere este lăsată la aprecierea organului judiciar. În acest fel, măsura controlului judiciar poate fi individualizată, în funcție de informațiile existente despre faptă și despre persoana făptuitorului, informații care permit aprecierea stării de pericol ce determină luarea măsurii (a se vedea Decizia nr. 734 din 3 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 935 din 17 decembrie 2015, paragraful 25)

17. În continuare, Curtea observă că, în cazul în care inculpatul încalcă, cu rea-credință, obligațiile care îi revin, judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, la cererea procurorului ori din oficiu, poate dispune înlocuirea controlului judiciar cu arestul la domiciliu sau cu arestarea preventivă, în condițiile prevăzute de lege. De asemenea, înlocuirea controlului judiciar cu arestul la domiciliu sau arestarea preventivă este posibilă și dacă există suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa. În legătură cu acest aspect, Curtea observă că autorul excepției apreciază în mod greșit că punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva inculpatului care a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune determină în mod automat înlocuirea controlului judiciar cu arestul la domiciliu sau arestarea preventivă. Curtea constată că măsura înlocuirii controlului judiciar cu arestul la domiciliu sau arestarea preventivă prezintă un caracter facultativ, în concordanță cu prevederile art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, aceasta rezultând și din folosirea de către legiuitor a sintagmei „poate dispune”. În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că un sistem automat de plasare în detenție provizorie datorat existenței unei prezumții potrivit căreia arestarea este obligatorie pentru infracțiunile de o anumită gravitate, cu excepția cazului în care cel interesat reușește să dovedească că nu există riscul de a se sustrage de la proces sau de a comite o nouă infracțiune, este contrar art. 5 paragraful 3 din Convenție (a se vedea Hotărârea din 26 iulie 2001, pronunțată în Cauza *Ilijkov împotriva Bulgariei*, paragraful 87).

18. Astfel, Curtea observă că judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată pot dispune înlocuirea măsurii controlului judiciar cu o măsură preventivă privativă de libertate, în condițiile în care se constată că există elemente care să fundamenteze suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa și a îndeplinirii, în același timp, și a condițiilor cerute de lege pentru luarea acestor măsuri preventive privative de libertate. În acest sens, Curtea reține că instanța europeană a admis că, atunci când o persoană arestată este pusă în libertate sub cauțiune, iar în acest interval de timp comite o nouă infracțiune, este justificată menținerea sa ulterioară în stare de arest, existând o probă a riscului de a comite noi infracțiuni (a se vedea Hotărârea din 21 iunie 2005, pronunțată în Cauza *Pihlak împotriva Estoniei*, paragraful 45).

19. În continuare, în ceea ce privește sintagma „suspiciuni rezonabile” că a fost comisă o infracțiune, Curtea reține că aceasta presupune fapte sau informații capabile să convingă un observator obiectiv că individul în cauză poate să fi comis

infracțiunea. Ceea ce poate fi considerat „rezonabil” va depinde însă de toate aspectele cauzei (Hotărârea din 22 mai 2014, pronunțată în Cauza *Ilgar Mammadov împotriva Azerbaidjanului*, paragraful 88; Hotărârea din 30 august 1990, pronunțată în Cauza *Fox, Campbell și Hartley împotriva Regatului Unit*, paragraful 32).

20. Totodată, în ceea ce privește caracteristicile noii infracțiuni, Curtea observă că legea nu impune ca aceasta să fie de aceeași natură cu cea comisă anterior și nici să existe vreo legătură între cele două, fiind astfel relevantă pericolozitatea și persistența comportamentului antisocial al inculpatului.

21. Referitor la invocarea prezumției de nevinovăție, Curtea observă că, potrivit art. 23 alin. (11) din Constituție, „până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată”, iar potrivit art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, „orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită”. Din economia celor două texte rezultă că principiul prezumției de nevinovăție presupune că, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată. Astfel, principiul prezumției de nevinovăție tinde a proteja o persoană învinuită de săvârșirea unei fapte penale împotriva unui verdict de culpabilitate ce nu a fost stabilit în mod legal, scopul esențial al prezumției fiind acela de a împiedica orice autoritate națională în emiterea unor opinii conform cărora reclamantul ar fi vinovat înainte ca acesta să fie condamnat potrivit legii (Hotărârea din 10 februarie 1995, pronunțată în Cauza *Allenet de Ribemont împotriva Franței*, paragraful 35; Hotărârea din 4 martie 2008, pronunțată în Cauza *Samoilă și Cionca împotriva României*, paragraful 91). Cu toate acestea, Curtea Constituțională apreciază că prezumția de nevinovăție nu înseamnă că pe parcursul procesului penal nu ar putea fi luate măsuri procesuale împotriva celui cercetat, inclusiv măsuri privative de libertate. În acest sens, pronunțându-se asupra constituționalității unor dispoziții din Codul de procedură penală din 1968, instanța de contencios constituțional a statuat că, reglementând cazurile în care poate fi luată măsura arestării preventive, legea nu îl consideră pe inculpat deja vinovat de săvârșirea infracțiunii — lucru ce nu este posibil de stabilit decât prin hotărârea judecătorească de condamnare rămasă definitivă —, ci prevede numai condițiile pentru luarea măsurii arestării preventive a inculpatului, esențialmente diferite de privarea de libertate în executarea unei pedepse definitiv aplicate. Măsura arestării preventive constituie o restrângere provizorie a libertății persoanei, permisă de Constituție, prin art. 53, în scopul bunei desfășurări a instrucției penale, iar condiția ca fapta să fie prevăzută de legea penală reprezintă tocmai o garanție împotriva luării arbitrare a acestor măsuri.

22. Totodată, Curtea reține că motivarea pentru luarea măsurilor preventive trebuie să fie făcută în așa fel încât să nu lase de înțeles persoanei vizate sau unui terț că judecătorul are certitudinea vinovăției celui aflat încă în cursul procesului. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat că trebuie făcută o distincție între hotărârile care reflectă sentimentul vinovăției persoanei acuzate și cele care se limitează să descrie o stare de suspiciune. Primele încalcă prezumția de vinovăție, în timp ce ultimele au fost considerate conforme spiritului art. 6 din Convenție (Hotărârea din 26 septembrie 2006, pronunțată în Cauza *Gérard Bernard împotriva Franței*, paragraful 51).

23. Pentru toate aceste argumente, Curtea Constituțională apreciază că dispozițiile art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală nu încalcă prezumția de nevinovăție, consacrată de art. 23 alin. (11) din Constituție.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Balint în Dosarul nr. 8.657/299/2015 al Judecătoriei Sectorului 1 București și constată că dispozițiile art. 215 alin. (7) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 1 București și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 martie 2016.

PREȘEDINTE

DANIEL MARIUS MORAR

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 217

din 12 aprilie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 și art. 223—239 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 și art. 223—239 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Atanasiu Iustin Pop în Dosarul nr. 3.509/105/2015 al Tribunalului Prahova — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.269D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției și asistat de doamna avocat Claudia Tudose din cadrul Baroului Prahova, cu delegație la dosar, precum și părțile Florin Marius Avram, Marian Cătălin Cărăbăneanu, Dumitru Cristian Corlan, Emil Dumitru, Aurelian Oprea, Viorel Paul și Constantin Soare și se constată lipsa celorlalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul doamnei avocat, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, deoarece legiuitorul nu a reglementat un termen și o durată maximă a măsurii arestării preventive în procedura de cameră preliminară.

4. Autorul excepției și părțile sunt de acord cu susținerile reprezentantului autorilor excepției.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 239 alin. (1) din Codul de procedură penală, durata maximă a arestării preventive a inculpatului în cursul judecății în primă instanță nu poate fi mai mare de jumătatea maximului special prevăzut de lege pentru infracțiunea care face obiectul sesizării instanței de judecată fără

a putea depăși 5 ani, perioadă care se calculează de la data sesizării instanței de judecată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea nr. 337 din 23 iulie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 3.509/105/2015, **Tribunalul Prahova — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 și art. 223—239 din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Atanasiu Iustin Pop într-o cauză având ca obiect soluționarea unor cereri de înlocuire a măsurii arestării preventive.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece legiuitorul nu a reglementat în cuprinsul lor termenul și durata maximă a măsurii arestării preventive în procedura de cameră preliminară. De asemenea, ingerința determinată de măsura arestului preventiv vizează drepturi fundamentale, sens în care persoana afectată de măsură nu se poate deplasa în afara penitenciarului, nu poate să-și vadă familia, vizitele fiind permise limitat și nu poate să desfășoare o activitate profesională în acord cu pregătirea. Această ingerință nu este proporțională cu cauza care a determinat-o, astfel că menținerea măsurii arestului preventiv în faza de cameră preliminară, fără a se reglementa termenul maxim al acesteia, nu asigură un just echilibru între interesul public și cel privat. Practic prin această lacună legislativă o persoană poate fi privată de libertate în faza camerei preliminare pe o durată nedeterminată, ceea ce contravine principiului securității raporturilor juridice după cum a arătat Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea din 28 martie 2000, pronunțată în Cauza *Baranowski împotriva Poloniei*, paragraful 56.

8. **Tribunalul Prahova — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece ingerința analizată nu este proporțională cu cauza care a determinat-o, respectiv asigurarea instrucției penale, și nu asigură un just echilibru între interesul public și cel privat, atât

timp cât dispozițiile legale a căror neconstituționalitate se invocă nu precizează durata maximă pentru care se poate dispune măsura arestului preventiv în procedura de cameră preliminară.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece reglementările privind arestarea preventivă cuprind o serie de garanții ale respectării libertății și siguranței persoanei, nefiind de natură a încălca dispozițiile constituționale ale art. 23, 25, 26, 41 și 53 din Constituție.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale. Astfel, situația în prezenta cauză nu este similară cu cele avute în vedere de Curtea Constituțională când a pronunțat deciziile de admitere nr. 712 din 4 decembrie 2014 și nr. 361 din 7 mai 2015, deoarece, potrivit art. 239 din Codul de procedură penală, durata totală a arestării preventive în cursul judecării în primă instanță este limitată la un termen rezonabil, care nu poate fi mai mare de jumătatea maximului special prevăzut de lege pentru infracțiunea care face obiectul sesizării instanței de judecată, iar în toate cazurile durata arestării preventive nu poate depăși 5 ani. În cazul în care arestarea preventivă s-a dispus în procedura de cameră preliminară, termenele mai sus menționate curg de la data punerii în executare a măsurii, în conformitate cu art. 239 alin. (2) teza finală din același cod. Pe cale de consecință, aceste din urmă dispoziții stabilesc durata maximă a arestului preventiv dispus încă din faza de cameră preliminară.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 207 referitor la *Verificarea măsurilor preventive în procedura de cameră preliminară* și art. 223—239 referitoare la *Condițiile și cazurile de aplicare a măsurii arestării preventive, Propunerea de arestare preventivă a inculpatului în cursul urmăririi penale, Soluționarea propunerii de arestare preventivă în cursul urmăririi penale, Admiterea propunerii de arestare preventivă în cursul urmăririi penale, Respingerea propunerii de arestare preventivă și locul de deținere a inculpatului arestat preventiv, Luarea măsurilor de ocrotire în caz de arestare preventivă în cursul urmăririi penale, Mandatul de arestare preventivă, Executarea mandatului de arestare preventivă emis în lipsa inculpatului, Negăsirea persoanei prevăzute în mandatul de arestare preventivă, Durata arestării preventive a inculpatului în cursul urmăririi penale, Prelungirea arestării preventive în cursul urmăririi penale, Procedura prelungirii arestării preventive în cursul urmăririi penale, Admiterea propunerii de prelungire a arestării preventive în cursul urmăririi penale, Respingerea propunerii de prelungire a arestării preventive în cursul urmăririi penale, Arestarea preventivă a inculpatului în procedura de cameră preliminară și în cursul judecării și la Durata maximă a arestării preventive a inculpatului în cursul judecării în primă instanță*, toate din Codul de procedură penală.

15. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale

art. 23 referitor la *Libertatea individuală*, art. 25 referitor la *Libera circulație*, art. 26 referitor la *Viața intimă, familială și privată*, art. 39 referitor la *Libertatea întrunirilor*, art. 41 referitor la *Munca și protecția socială a muncii* și art. 53 referitor la *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul excepției critică dispozițiile legale ale art. 207 și art. 223—239 din Codul de procedură penală, deoarece nu prevăd o durată maximă a măsurii arestării preventive în faza de cameră preliminară.

17. Cu privire la acestea Curtea constată că, potrivit jurisprudenței sale, „instituția camerei preliminare a fost concepută, în accepțiunea legiuitorului, «ca o instituție nouă și inovatoare» care are ca scop «înlăturarea duratei excesive a procedurilor în faza de judecată», fiind, în același timp, un remediu procesual menit «să răspundă exigențelor de legalitate, celeritate și echitate a procesului penal» (a se vedea Expunerea de motive la Proiectul de Lege privind Codul de procedură penală — PL-x nr. 412/2009). În prezent, instituția camerei preliminare este reglementată în cuprinsul Codului de procedură penală la art. 342—348, unde se găsesc elementele referitoare la obiectul și durata, măsurile premergătoare, procedura, soluțiile ce pot fi pronunțate și contestația împotriva acestor soluții. [...] Astfel, prin prisma atribuțiilor procesuale încredințate judecătorului de cameră preliminară, în contextul separării funcțiilor judiciare potrivit textului de lege menționat anterior, Curtea trage concluzia că acestuia îi revine **funcția de verificare a legalității trimiterii** ori **netrimiterii** în judecată și că, în concepția legiuitorului, această nouă instituție procesuală nu aparține nici urmăririi penale, nici judecării, **fiind echivalentă unei noi faze a procesului penal**. [...] Totuși, din reglementarea atribuțiilor pe care funcția exercitată de judecătorul de cameră preliminară le presupune, Curtea observă că activitatea acestuia nu privește fondul cauzei, actul procesual exercitat de către acesta neantamând și nedispunând, în sens pozitiv sau negativ, cu privire la elementele esențiale ale raportului de conflict: faptă, persoană și vinovăție. Astfel, potrivit prevederilor art. 342 din Codul de procedură penală, competența judecătorului de cameră preliminară constă în **verificarea, după trimiterea în judecată**, a competenței și legalității sesizării instanței, în verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Totodată, Curtea constată că judecătorul de cameră preliminară, potrivit art. 342 din Codul de procedură penală, își va exercita atribuțiile după trimiterea în judecată a inculpatului, **rechizitoriul constituind actul de sesizare a instanței de judecată**” (a se vedea Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 5 decembrie 2014, paragrafele 25, 27, 28).

18. Așa fiind, deși procedura în camera preliminară este o fază distinctă de faza de urmărire penală și faza de judecată, obiectul său, astfel consacrat de art. 342 din Codul de procedură penală, este situat în timp între două momente procesuale, și anume cel al sesizării instanței de judecată prin rechizitoriu și cel al dispunerii începerii judecării pe fond.

19. Totodată, potrivit dispozițiilor art. 239 alin. (1) din Codul de procedură penală referitor la *Durata maximă a arestării preventive a inculpatului în cursul judecării în primă instanță*, „durata totală a arestării preventive a inculpatului nu poate depăși un termen rezonabil și **nu poate fi mai mare de jumătatea maximului special prevăzut de lege pentru infracțiunea care face obiectul sesizării instanței de judecată**. În toate cazurile, **durata arestării preventive în primă instanță nu poate depăși 5 ani**.” Or, ținând seama de aceste prevederi coroborate cu alin. (2) al art. 239 din Codul de procedură penală, Curtea constată că susținerile invocate de autorul excepției sunt neîntemeiate, deoarece, dimpotrivă, termenele mai sus arătate „curg de la data sesizării instanței de judecată, în cazul în care inculpatul se află în stare de arest preventiv, și, respectiv, de la data punerii în executare a măsurii, când față de acesta s-a dispus arestarea preventivă în procedura de cameră preliminară sau în cursul judecării sau în lipsă”.

20. Cu alte cuvinte, în cazul în care măsura arestării preventive a fost luată și prelungită succesiv în faza de urmărire penală, iar ulterior a fost întocmit rechizitoriul, atunci durata totală a măsurii în prima fază a procesului penal nu poate fi mai mare de 180 de zile — a se vedea art. 236 alin. (4) din Codul de

procedură penală — iar ulterior de la data sesizării instanței de judecată, deci din momentul trecerii cauzei în procedura de cameră preliminară, curge termenul prevăzut de art. 239 alin. (1) din același cod, care are în vedere atât procedura de filtru, cât și judecata în primă instanță.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Atanasiu Iustin Pop în Dosarul nr. 3.509/105/2015 al Tribunalului Prahova — Secția penală și constată că dispozițiile art. 207 și art. 223—239 din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Prahova — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 aprilie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 218

din 12 aprilie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 242 alin. (3) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 242 alin. (3) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Petru Mandachi în Dosarul nr. 200/84/2015 al Tribunalului Sălaj — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.282D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 29 iulie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 200/84/2015, **Tribunalul Sălaj — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 242 alin. (3) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Petru Mandachi într-o cauză penală cu arestați preventivi.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că din modul de redactare a dispozițiilor art. 223 și art. 242 alin. (3) din Codul de procedură penală nu rezultă dacă

în cazul unui inculpat față de care s-a dispus o măsură preventivă, alta decât arestarea preventivă, cum ar fi arestul la domiciliu, controlul judiciar sau controlul judiciar pe cauțiune, deci o măsură mai ușoară, este posibil sau nu să se dispună în cadrul aceluiași proces penal, fie în aceeași fază procesuală, fie în alte faze procesuale, luarea unei măsuri preventive mai grele. O astfel de posibilitate a organelor judiciare de a interpreta dispozițiile legale criticate în sensul că este posibilă luarea și/inlocuirea măsurilor preventive mai ușoare cu cea a arestării preventive, fără ca inculpatul să fi încălcat vreo obligație instituită cu ocazia luării măsurii mai ușoare, fără să fi comis o nouă infracțiune și fără să fi desfășurat vreo acțiune care să facă incident vreunul din cazurile prevăzute de art. 223 alin. (1) din Codul de procedură penală, conduce la încălcarea interdicției constituționale consacrate de art. 23 alin. (1) și (2) referitor la inviolabilitatea libertății individuale și a siguranței persoanei și la posibilitatea percheziționării, reținerii sau arestării unei persoane numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege.

6. Totodată, prevederile legale criticate afectează dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5), deoarece modul de redactare lasă loc la o interpretare arbitrară, contrară atât caracterului de excepție al măsurii arestării preventive, cât și standardului de claritate și previzibilitate a legii, necesară cu atât mai mult cu cât arestarea preventivă reprezintă cea mai gravă privare de un drept fundamental, prevăzută de legislația română, care nu presupune constatarea vinovăției unei persoane.

7. De asemenea, făcând trimitere la jurisprudența Curții de la Strasbourg, Hotărârea din 6 noiembrie 1990, pronunțată în Cauza *Guzzardi împotriva Italiei*, prin care s-a statuat că distincția dintre libertatea de mișcare și privarea de libertate este una de grad sau de intensitate, autorul excepției susține că normele de procedură penală care reglementează arestarea preventivă trebuie să fie nu numai clare și previzibile pentru a permite adaptarea conduitei oricărei persoane, ci și de natură a permite inculpatului exercitarea tuturor drepturilor procesuale, cum sunt dreptul la apărare și dreptul de a păstra tăcerea și de

a nu se autoincrimina. Or, noțiunea de „conduită procesuală” prevăzută de art. 242 alin. (3) din Codul de procedură penală ca un criteriu de apreciere a necesității înlocuirii măsurii preventive mai ușoare cu o măsură mai grea este de natură a face posibilă înlocuirea măsurii inițiale, a controlului judiciar, de exemplu, cu măsura arestării preventive sau a arestului la domiciliu, pe considerentul că inculpatul nu recunoaște faptele imputate sau refuză să dea declarații în cauză, ceea ce, în mod evident, este de natură a afecta dreptul la un proces echitabil și prezumția de nevinovăție, întrucât înlocuirea măsurii are loc în cursul procesului penal, deci anterior pronunțării unei hotărâri definitive de condamnare.

8. **Tribunalul Sălaj — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, în cauză, judecătorul de drepturi și libertăți apreciază că există probe din care rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit infracțiunile reținute în sarcina sa și că sunt îndeplinite criteriile pentru stabilirea existenței sau inexistenței stării de pericol pentru ordinea publică reglementate expres de prevederile art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală: gravitatea fetei, modul și circumstanțele de comitere, anturajul și mediul din care provine inculpatul, antecedentele penale, alte împrejurări referitoare la persoana inculpatului. Prin urmare, înlocuirea măsurii preventive cu alta mai grea și-a găsit justificare în asigurarea bunei desfășurări a procesului penal și în prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni. Chiar dacă de la momentul luării măsurii preventive a controlului judiciar inculpatul a dat dovadă de bună conduită, s-a apreciat că aceasta nu a putut înlătura necesitatea luării măsurii arestării preventive raportat la împrejurările concrete ale cauzei și la amploarea activității infracționale evidențiate ulterior momentului luării măsurii preventive inițiale, făcându-se referire la capacitatea sa de intimidare și neputând fi trecută cu vederea atitudinea manifestată față de alți inculpați care au arătat în fața procurorului că se tem să dea anumite declarații și că nu l-ar cunoaște pe inculpat cu toate că există convorbiri telefonice care demonstrează contrariul.

9. Prin conținutul lor dispozițiile legale criticate stabilesc cu precizie și claritate situația în care, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege, se poate lua o măsură preventivă mai grea, și anume evaluarea împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului. Textele respectă cerința de previzibilitate a legii, întrucât acestea sunt clare, inteligibile, cei cărora li se adresează putând înțelege consecințele legale ale acestora.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

11. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece revocarea măsurilor preventive implică o apreciere asupra persistenței sau nu a temeiurilor de fapt și de drept ce au fost avute în vedere la momentul luării, prelungirii sau menținerii lor ori asupra existenței unor temeiuri noi care să impună menținerea măsurilor preventive. Totodată, măsurile preventive au caracter temporar și se iau în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, a împiedicării sustragerii suspectului/inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni. Au fost stabilite astfel cinci măsuri preventive cu grade diferite de severitate, organul judiciar chemat să dispună luarea lor trebuind să analizeze care dintre ele răspunde cel mai bine principiilor proporționalității și necesității. De asemenea, legea permite ca măsurile preventive inițial dispuse să poată fi adaptate evoluției cauzei penale, putând fi înlocuite cu măsuri preventive mai blânde sau mai aspre.

12. Așa fiind, potrivit art. 242 alin. (3) din Codul de procedură penală, măsura preventivă se înlocuiește cu una mai grea dacă sunt îndeplinite condițiile cerute de lege pentru luarea noii măsuri preventive și dacă în urma evaluării împrejurărilor

concrete ale cauzei și conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai grea este necesară pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1) din Codul de procedură penală.

13. În concluzie, dispozițiile art. 242 alin. (3) din Codul de procedură penală respectă cerința de accesibilitate și previzibilitate a legii, fiind suficient de clare și precise.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 242 alin. (3) cu denumirea marginală *Revocarea măsurilor preventive și înlocuirea unei măsuri preventive cu o altă măsură preventivă* din Codul de procedură penală cu următorul conținut:

— Art. 242 alin. (3): „(3) *Măsura preventivă se înlocuiește, din oficiu sau la cerere, cu o măsură preventivă mai grea, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia și, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai grea este necesară pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1).*”

17. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (1), (2) și (11) referitor la inviolabilitatea libertății individuale și a siguranței persoanei, la posibilitatea percheziționării, reținerii sau arestării unei persoane numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege și la prezumția de nevinovăție, precum și dispozițiile art. 5 paragraful 1 referitor la dreptul la libertate și siguranță și art. 6 paragraful 2 referitor la prezumția de nevinovăție din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate dispun cu privire la posibilitatea înlocuirii unei măsuri preventive cu alta grea dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia din urmă și dacă, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai grea este necesară pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1) din Codul de procedură penală.

19. Prin urmare, aceste prevederi sunt suficient de clare și previzibile, destinatarii normei putând anticipa cu ușurință această posibilitate, deoarece, așa cum rezultă din norma contestată, evaluarea împrejurărilor concrete ale cauzei și conduita inculpatului determină luarea măsurii preventive mai grele în vederea atingerii obiectivului consacrat de art. 202 alin. (1) din Codul de procedură penală, respectiv cel al asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni, în așa fel încât măsura preventivă luată să fie proporțională cu gravitatea acuzației și necesară pentru realizarea scopului urmărit prin dispunerea acesteia.

20. În acest sens, deși inculpatul nu încalcă obligațiile impuse inițial prin măsura preventivă mai ușoară, se poate constata că, ulterior luării sale, împrejurările concrete, amploarea activității infracționale ori atitudinea manifestată de inculpat justifică lipsa de proporționalitate cu gravitatea acuzației prin insuficiența

atingerii scopului urmărit de măsura preventivă mai ușoară. Prin urmare, în actul de înfăptuire a justiției, judecătorul de drepturi și libertăți, în momentul în care, în urma analizării acestor împrejurări, ajunge la concluzia necesității înlocuirii măsurii controlului judiciar cu măsura arestării preventive, nu și manifestă în mod arbitrar competența. Dimpotrivă, o astfel de competență nu reprezintă altceva decât o reflectare a exigențelor constituționale ale art. 23 alin. (1) și (2) potrivit cărora arestarea unei persoane este permisă numai în cazurile și cu procedura prevăzută de lege.

21. Totodată, nu poate fi primită susținerea potrivit căreia este afectat dreptul la un proces echitabil, deoarece posibilitatea înlocuirii măsurii controlului judiciar cu măsura arestării preventive se face, în cursul urmăririi penale, numai de către judecătorul de drepturi și libertăți, în cadrul unei proceduri contradictorii cu citarea inculpatului și, atunci când este prezent, cu ascultarea sa asupra tuturor motivelor pe care se întemeiază cererea. De altfel, potrivit dispozițiilor art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală, împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți dispune asupra măsurii arestării preventive, inculpatul și procurorul pot formula contestație în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare, contestație care se soluționează într-un termen rezonabil de 5 zile de la înregistrare în prezența inculpatului, în afară de faptul când acesta lipsește nejustificat, și cu acordarea asistenței juridice obligatorii pentru acesta de către un avocat ales sau numit din oficiu.

22. În plus, analiza condițiilor care justifică înlocuirea măsurii controlului judiciar cu cea a arestării preventive ține, în limitele legale mai sus arătate, de fondul problematice și nu este de natură a afecta dreptul la un proces echitabil, deoarece caracterul rezonabil al măsurii arestării preventive este apreciat prin raportare la gravitatea infracțiunii săvârșite, complexitatea și specificul cauzei, astfel încât prin durata sa să permită realizarea scopului pentru care a fost instituită, respectiv garantarea bunei desfășurări a procesului penal în toate fazele sale.

23. De asemenea, prezumția de nevinovăție, consacrată de paragraful 2 al art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și de art. 23 alin. (11) din Constituție, cere ca niciun reprezentant al statului să nu declare că o persoană este vinovată de o infracțiune **mai înainte ca vinovăția sa să fie stabilită de o instanță** (a se vedea Hotărârea din 10 februarie 1995, pronunțată în Cauza *Allenet de Ribemont împotriva Franței*, paragraful 36). Or, dimpotrivă, dispozițiile art. 223 alin. (2) din Codul de procedură penală la care fac trimitere prevederile art. 242 alin. (3) din același cod reglementează în mod clar și previzibil numai cu privire la legitimitatea condiționării privării de libertate de existența **unor probe** din care să rezulte atât suspiciunea săvârșirii unei anumite infracțiuni, cât și necesitatea înlăturării unei stări de pericol pentru ordinea publică. Așa fiind, acest

fapt nu echivalează cu afectarea principiului constituțional referitor la prezumția de nevinovăție, deoarece acele probe, așa cum rezultă din textul contestat, fundamentează o suspiciune, și nicidecum certitudinea cu privire la imputarea săvârșirii unei fapte penale care nu poate fi stabilită decât prin hotărâre judecătorească definitivă de condamnare. De aceea, nu se poate susține că dispozițiile legale examinate ar fi contrare prevederilor art. 23 alin. (11) din Constituție. Această concluzie este cu atât mai evidentă cu cât, pe baza dispozițiilor contestate, suspectul/inculpatul **nu este considerat vinovat** de săvârșirea, ci se constată numai că există probe cu privire la suspiciunea săvârșirii unei infracțiuni de o anumită gravitate, temei suficient pentru a se putea lua măsura arestării preventive ori pentru înlocuirea controlului judiciar cu arestarea preventivă ca mijloc pentru desfășurarea normală a procesului penal, astfel cum se prevede și în art. 5 pct. 1 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Pe de altă parte, garanțiile procesuale pe care legea le oferă suspectului/inculpatului și, în special, dreptul acestuia de a se plânge împotriva măsurii arestării preventive atestă conformitatea dispozițiilor legale criticate cu prevederile art. 23 din Constituție, care impun ca măsura arestării preventive să se ia numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege. Astfel, încheierea prin care se dispune măsura privativă de libertate este supusă căilor de atac, punerea în libertate a celui arestat fiind obligatorie dacă au încetat temeiurile care au determinat-o ori au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii. În plus, în faza de judecată, potrivit art. 208 alin. (4) din Codul de procedură penală, instanța este datoare să verifice periodic, și nu mai târziu de 60 de zile, dacă subsistă temeiurile care au determinat menținerea măsurii arestării preventive sau dacă au apărut temeiuri noi care să justifice menținerea sa, sens în care, când constată că au încetat temeiurile care au determinat luarea sau prelungirea măsurii arestării preventive și nu există temeiuri noi care să o justifice ori în cazul în care au apărut împrejurări noi din care rezultă nelegalitatea măsurii, se va dispune revocarea acesteia și punerea în libertate a celui afectat de măsură, dacă nu este arestat în altă cauză.

24. Toate acestea nu reprezintă altceva decât o reflectare subsumată a unei garanții procesuale de o deosebită însemnătate, destinată prevenirii arestărilor abuzive, și anume aceea consacrată de art. 23 alin. (7) din Constituție, potrivit căruia încheierile instanței privind măsura arestării preventive sunt supuse căilor de atac prevăzute de lege. Totodată, normele constituționale de la art. 23 alin. (9) și (10) arată că punerea în libertate a celui arestat este obligatorie, dacă motivele măsurii arestării au dispărut, persoanei arestate rezervându-i-se, pe de altă parte, chiar dreptul de a cere punerea sa în libertate provizorie, sub control judiciar sau pe cauțiune. Așa fiind, acest ansamblu de garanții procesuale, expres reglementate în Constituție, este de natură să asigure protejarea oricărei persoane față de orice arestare efectuată cu încălcarea legii.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Petru Mandachi în Dosarul nr. 200/84/2015 al Tribunalului Sălaj — Secția penală și constată că dispozițiile art. 242 alin. (3) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Sălaj — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 aprilie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2002 privind Statutul polițistului

Având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 172 din 24 martie 2016, prin care a fost admisă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, precum și faptul că recent a fost admisă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, ținând seama de faptul că:

— dispozițiile de lege declarate neconstituționale vizează reglementări esențiale pentru cariera polițistului, precum ocuparea posturilor de conducere vacante și cazurile de modificare și/sau suspendare a raporturilor de serviciu ale polițistului;
— încetarea efectelor normelor primare creează aceeași consecință și în privința unor reglementări subsecvente, procedurale, esențiale pentru funcționarea instituțiilor de ordine și siguranță publică ce încadrează polițiști;

— în acest context se evidențiază inexistența unui întreg cadru normativ, primar și de aplicare a legii, consecința fiind blocarea mecanismelor prin care se asigură funcționarea instituțiilor ce încadrează polițiști — Poliția Română, Poliția de Frontieră Română, Inspectoratul General pentru Imigrări, Direcția generală anticorupție,

luând în considerare faptul că o serie de măsuri de dată recentă, de ordin legislativ, vizând recuperarea deficitului de personal înregistrat de instituțiile Ministerului Afacerilor Interne, ar putea fi zădărnice de inexistența unor reglementări care asigură funcționarea în ansamblu a cadrului normativ specific,

văzând faptul că situațiile descrise echivalează cu o vulnerabilitate pentru sistemul de ordine și siguranță publică, pus în fața unor responsabilități instituționale ce nu pot fi amânate sau îndeplinite în alte termene decât cele stabilite de lege — cum ar fi cele referitoare la asigurarea ordinii și liniștii publice în cadrul celor două procese electorale generale organizate în anul 2016, apropierea sezonului estival sau alte evenimente care din perspectiva ordinii publice reclamă adaptarea la cerințele operative și, în acest sens, inițierea unor măsuri administrative cum sunt: delegarea, detașarea personalului, trimiterea în misiune, acolo unde situațiile concrete înregistrate impun prezența polițiștilor și exercitarea atribuțiilor acestora,

ținând seama de faptul că gradul de asigurare a ordinii publice, mai ales într-o perioadă cu numeroase evenimente de interes „operativ” — alegeri locale și generale, Campionatul European de Fotbal din Franța, concentrarea unui număr mare de persoane, în special turiști, în anumite zone ale țării — este în directă legătură cu capacitatea Executivului și a instituțiilor din subordine cu atribuții de aplicare a legii de a se achita de obligațiile ce le revin pentru buna administrare a treburilor statului,

văzând faptul că lipsa unor instrumente juridice produce consecințe negative nu doar în privința funcționării instituțiilor statului, ci și din perspectiva unui alt interes public — o întreagă categorie profesională, ale cărei atribuții se exercită în sfera publică, este supusă unei perioade de riscuri privind evoluția în carieră —, că intervine așadar obligația autorităților statului de a înlătura această vulnerabilitate printr-o intervenție legislativă care să asigure atât funcționalitatea prevederilor statutare, cât și îmbunătățirea cadrului de organizare și dezvoltare a carierei polițistului,

întrucât avem de a face cu o situație extraordinară, ce produce consecințe în ceea ce privește capacitatea de funcționare a instituțiilor statului și de asigurare a unui grad de securitate adecvat pentru cetățeni, că toate aceste elemente vizează interesul public și că, în contextul arătat, reglementarea nu poate fi amânată fără riscul unor blocaje sau disfuncționalități instituționale,

luând în considerare necesitatea punerii în acord a dispozițiilor statutare cu deciziile Curții Constituționale, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 24 iunie 2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Titlul capitolului II se modifică și va avea următorul cuprins:

*„CAPITOLUL II
Cariera polițistului”*

2. La articolul 9, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Ofițerii de poliție pot proveni și din rândul agenților de poliție absolvenți cu diplomă de licență sau echivalentă ai instituțiilor de învățământ superior cu profil corespunzător specialităților necesare poliției.”

3. La articolul 10 alineatul (1), literele a) și c) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) să fie aptă din punct de vedere medical, fizic și psihologic;
.....
c) să aibă un comportament corespunzător principiilor care guvernează profesia de polițist.”

4. La articolul 10, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) În primul an de activitate, polițistul încadrat direct sau transferat trebuie să urmeze un curs pentru inițierea în carieră în instituțiile de formare profesională ale Ministerului Afacerilor Interne.”

5. La articolul 10, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Cursurile pentru inițierea în carieră sunt programe de formare profesională organizate potrivit specificului funcțiilor/posturilor Ministerului Afacerilor Interne și au o durată de cel puțin:

a) 3 luni, pentru polițistul care a dobândit această calitate în condițiile art. 9 alin. (2²);

b) 4 săptămâni, pentru polițistul care a dobândit această calitate în condițiile art. 9 alin. (3).”

6. La articolul 11, alineatul (2) se abrogă.

7. La articolul 11, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Formarea profesională continuă a polițistului, pentru dezvoltarea carierei, se asigură prin:

a) cursuri de capacitate profesională pentru obținerea gradelor profesionale de: comisar-șef de poliție, subcomisar de poliție sau agent-șef de poliție;

b) cursuri pentru schimbarea specialității/profilului de muncă;
c) alte cursuri necesare îndeplinirii atribuțiilor postului, desfășurate în țară sau în străinătate.”

8. La articolul 16, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1¹), cu următorul cuprins:

„(1¹) Acordarea gradului profesional următor, în cadrul aceleiași categorii, se face în ordinea ierarhică a gradelor, în limita numărului de posturi prevăzute cu gradele respective, aprobat de ministrul afacerilor interne.”

9. La articolul 16, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Gradul profesional de comisar-șef de poliție, subcomisar de poliție sau agent-șef de poliție poate fi obținut în urma absolvirii unui curs de capacitate profesională, organizat pentru respectivul grad profesional.”

10. La articolul 16, după alineatul (2) se introduc două noi alineate, alineatele (2¹) și (2²), cu următorul cuprins:

„(2¹) Sunt exceptați de la absolvirea cursului prevăzut la alin. (2) ofițerul de poliție care a absolvit un curs postuniversitar, un program universitar de master sau care a dobândit titlul științific de doctor în domeniul management sau în specialitatea studiilor funcției de bază, precum și agentul de poliție care a absolvit studii superioare.

(2²) Gradul profesional de chestor poate fi obținut de comisarul-șef de poliție care a promovat examenul organizat în acest scop.”

11. Articolele 18 și 19 se abrogă.

12. La articolul 21, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Absolvenților instituțiilor de învățământ de profil ale Ministerului Afacerilor Interne, precum și celor pregătiți pentru nevoile Ministerului Afacerilor Interne la alte instituții de învățământ li se acordă grade profesionale sau, după caz, li se echivalează gradele militare cu gradele profesionale în condițiile art. 73 alin. (1) și (2) și sunt încadrați în structurile de poliție cu perioade de stagiu.

.....
(3) La absolvirea cu diplomă de licență a programelor de studii de ordine și siguranță publică, respectiv drept, organizate la forma de învățământ cu frecvență sau frecvență redusă în cadrul Academiei de Poliție «Alexandru Ioan Cuza» a Ministerului Afacerilor Interne, absolventului care urmează a fi repartizat în unități de poliție i se acordă gradul profesional de subinspector de poliție și este încadrat ca debutant pe o perioadă de stagiu de 12 luni.”

13. La articolul 21, după alineatul (3²) se introduce un nou alineat, alineatul (3³), cu următorul cuprins:

„(3³) Prevederile alin. (2) și (3) se aplică în mod corespunzător și absolvenților formați pentru nevoile Ministerului Afacerilor Interne la alte instituții de învățământ, cu excepția situației absolvenților Institutului Medico-Militar care pe perioada de stagiu se încadrează în funcții specifice corespunzătoare gradului profesional deținut.”

14. La articolul 21, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (4¹), cu următorul cuprins:

„(4¹) Prin excepție de la prevederile alin. (4), perioada de rezidențiat stabilită potrivit prevederilor legale în cazul personalului de specialitate medical se ia în calcul la acordarea gradului profesional.”

15. La articolul 22, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Polițiștii se încadrează și pot fi promovați în funcții de execuție prevăzute în statele de organizare cu grade profesionale egale sau mai mari cu cel mult 3 trepte față de cele pe care le au.”

16. La articolul 22, după alineatul (4) se introduc trei noi alineate, alineatele (4¹)—(4³), cu următorul cuprins:

„(4¹) Promovarea în funcție constă în numirea în funcția imediat superioară în cadrul postului ocupat.

(4²) După definitivarea în profesie, polițistul este promovat în funcție potrivit alin. (4¹).

(4³) Polițistul este promovat în funcție anual, dacă la evaluarea de serviciu pentru anul anterior a obținut calificativul de cel puțin «bine» și nu se află sub efectul unei sancțiuni disciplinare.”

17. La articolul 22, alineatul (8) se abrogă.

18. La articolul 23, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Jurământul de credință este semnat de către absolventul sau polițistul încadrat direct sau transferat și, după caz, de către șeful instituției de învățământ sau de șeful unității, precum și de către polițiștii asistenți.”

19. Articolul 27 se abrogă.

20. După secțiunea a 2-a a capitolului II se introduc două noi secțiuni, secțiunea a 3-a «Modificarea și suspendarea raportului de serviciu al polițistului», alcătuită din articolele 27¹—27³², și secțiunea a 4-a «Ocuparea posturilor vacante», alcătuită din articolele 27³³—27⁴⁸, cu următorul cuprins:

„SECȚIUNEA a 3-a

Modificarea și suspendarea raportului de serviciu al polițistului

§1. Norme generale privind modificarea și suspendarea raportului de serviciu al polițistului

Art. 27¹. — (1) Raportul de serviciu al polițistului se poate modifica prin:

- delegare;
- detașare;
- participare la misiuni internaționale;
- împuternicire pe o funcție de conducere;
- transfer;
- mutare;
- punere la dispoziție.

(2) Modificarea raportului de serviciu în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a)—f) se poate realiza după definitivarea în profesie, cu excepția situațiilor în care a intervenit reorganizarea unității.

Art. 27². — Raportul de serviciu al polițistului se suspendă de drept, din inițiativa sau la cererea sa.

Art. 27³. — În perioada concediului pentru incapacitate temporară de muncă, concediului de maternitate, concediului pentru îngrijirea copilului bolnav ori a copilului cu handicap pentru afecțiuni intercurrente, precum și a suspendării, raportul de serviciu al polițistului nu poate fi modificat decât din inițiativa sau, după caz, cu acordul scris al acestuia, cu excepția următoarelor situații:

- ca urmare a desființării postului ocupat, prin reorganizarea activității Ministerului Afacerilor Interne sau a unei unități;
- s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, cu excepția situației în care aceasta a fost pusă în mișcare pentru o infracțiune din culpă care nu este în legătură cu serviciul;
- s-a dispus măsura arestării preventive sau arestului la domiciliu;
- s-a dispus măsura controlului judiciar sau controlului judiciar pe cauziune, cu interdicția exercitării profesiei.

Art. 27⁴. — În vederea modificării sau suspendării raportului de serviciu, în cazurile prevăzute de prezenta secțiune, polițistul se numește într-un stat de organizare, denumit în continuare *stat anexă*.

Art. 27⁵. — Modificarea și suspendarea raportului de serviciu al polițistului se dispun sau, după caz, se constată prin act administrativ emis potrivit competențelor de gestiune a resurselor umane.

§2. Delegarea

Art. 276. — (1) Delegarea reprezintă exercitarea temporară de către polițist a unor activități corespunzătoare postului ocupat, în afara locului său de muncă, în aceeași unitate sau într-o altă unitate. Delegarea se dispune în interesul unității în care este încadrat polițistul sau în interesul unității ierarhic superioare.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), pe perioada delegării, polițistul poate exercita, cu acordul său scris, alte activități decât cele corespunzătoare postului ocupat, stabilite în actul administrativ de modificare a raporturilor de serviciu.

Art. 277. — Delegarea poate fi dispusă pentru o perioadă de cel mult 60 de zile calendaristice într-o perioadă de 12 luni. Delegarea pe o perioadă mai mare de 60 de zile calendaristice într-o perioadă de 12 luni se poate dispune numai cu acordul scris al polițistului.

§3. Detașarea

Art. 278. — (1) Detașarea polițistului constă în schimbarea temporară a locului de muncă și exercitarea atribuțiilor în cadrul altor unități/structuri din Ministerul Afacerilor Interne ori la alte instituții sau autorități publice, la solicitarea acestora. În mod excepțional și numai cu acordul scris al polițistului, prin detașare se poate schimba și specificul muncii.

(2) Detașarea se dispune în interesul unității în cadrul căreia polițistul urmează să își desfășoare activitatea.

(3) Detașarea se poate dispune numai dacă pregătirea profesională a polițistului îi permite exercitarea atribuțiilor și responsabilităților funcției pe care urmează să fie numit temporar.

(4) Detașarea polițistului se dispune pe un post vacant sau temporar vacant.

Art. 279. — (1) Detașarea poate fi dispusă fără acordul polițistului pentru o perioadă de cel mult 6 luni. Detașarea polițistului pentru o perioadă de cel mult 12 luni se poate dispune numai cu acordul său.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), detașarea polițistului, cu acordul său scris, în cadrul unor autorități publice se face pe perioada stabilită prin dispozițiile legale în vigoare aplicabile situațiilor respective.

Art. 2710. — (1) Detașarea polițistului la instituțiile din sistemul de apărare națională, ordine publică și securitate națională, la alte autorități și instituții publice sau la Corpul Național al Polițiștilor se realizează după numirea în statul anexă constituit în acest scop.

(2) Detașarea la instituții de apărare națională, ordine publică și securitate națională sau la alte autorități și instituții publice se poate face, în condițiile legii, și fără numirea în statul anexă, situație în care unitatea are obligația de a rezerva postul ocupat de către polițist anterior detașării.

Art. 2711. — Încetarea detașării realizată potrivit art. 2710 alin. (1) determină revenirea polițistului în unitatea din care a plecat, în vederea numirii în funcție potrivit art. 2731.

§4. Dispoziții comune privind delegarea și detașarea

Art. 2712. — Polițistul poate refuza delegarea sau detașarea dacă se află în una dintre următoarele situații:

- a) graviditate;
- b) își crește singur copilul minor;
- c) starea sănătății, dovedită cu certificat medical eliberat/avizat de structurile medicale ale Ministerului Afacerilor Interne, face contraindicată delegarea sau detașarea, raportat la atribuțiile de serviciu și condițiile de muncă specifice locului de muncă unde este detașat/delegat;
- d) este singurul întreținător al familiei;
- e) alte motive personale temeinic justificate.

Art. 2713. — Delegarea, respectiv detașarea încetează în următoarele situații:

- a) la data expirării perioadei pentru care s-a dispus;
- b) desfășurarea activității care a impus delegarea, respectiv detașarea nu mai este necesară;

c) șeful unității în care este încadrat polițistul își retrace acordul cu privire la detașarea polițistului;

d) la cererea polițistului, când a intervenit una dintre situațiile prevăzute la art. 2712.

§5. Participarea la misiuni internaționale

Art. 2714. — (1) Participarea polițistului la o misiune internațională care presupune desfășurarea altor activități decât cele corespunzătoare postului se realizează după numirea în statul anexă constituit în acest scop.

(2) Încheierea misiunii internaționale determină revenirea polițistului în unitatea din care a plecat, în vederea numirii în funcție potrivit art. 2731.

§6. Împuternicirea

Art. 2715. — (1) Împuternicirea reprezintă exercitarea cu caracter temporar a atribuțiilor unei funcții de conducere, pe un post vacant sau pe un post temporar vacant al cărui titular este împuternicit pe o altă funcție de conducere ori nu este prezent în unitate mai mult de 30 de zile calendaristice consecutiv, cu excepția perioadei concediului de odihnă.

(2) Poate fi împuternicit polițistul care îndeplinește condițiile de studii prevăzute în fișa postului, nu este cercetat disciplinar sau nu se află sub efectul unei sancțiuni disciplinare.

(3) Pe perioada împuternicirii, polițistul beneficiază, după caz, și de drepturile care se cuvin polițistului detașat.

Art. 2716. — (1) Polițistul poate fi împuternicit, cu acordul acestuia, pe o perioadă de maximum 6 luni. Prelungirea împuternicirii poate fi dispusă, cu acordul polițistului, pentru maximum 6 luni, perioadă în care sunt obligatorii organizarea și desfășurarea concursului pentru ocuparea postului.

(2) În cazul postului de conducere temporar vacant, împuternicirea se poate dispune până la încetarea situației care a condus la vacantarea temporară a postului.

Art. 2717. — Împuternicirea încetează în următoarele situații:

- a) la data expirării perioadei pentru care s-a dispus;
- b) la ocuparea postului;
- c) la revenirea titularului postului;
- d) la solicitarea scrisă a polițistului împuternicit;
- e) la inițiativa persoanei care a dispus-o.

§7. Transferul

Art. 2718. — (1) Transferul polițistului se realizează, cu aprobarea ministrului afacerilor interne, la instituțiile de apărare, ordine publică și securitate națională.

(2) Transferul se realizează:

- a) în interesul serviciului, cu acordul polițistului;
- b) la cererea polițistului, cu acordul conducătorilor instituțiilor prevăzute la alin. (1).

§8. Mutarea

Art. 2719. — Polițistul poate fi mutat în aceeași unitate sau într-o altă unitate din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, din aceeași localitate sau din altă localitate, cu acordul șefului unității în care este încadrat, precum și al șefului unității în care urmează să se mute, în următoarele situații:

- a) în interesul serviciului;
- b) la cererea polițistului.

Art. 2720. — Mutarea în interesul serviciului se face numai cu acordul scris al polițistului.

§9. Punerea la dispoziție

Art. 2721. — (1) Polițistul este pus la dispoziție în vederea numirii într-o funcție, prin aplicarea prevederilor art. 2731, în următoarele situații:

- a) ca urmare a desființării postului ocupat, prin reorganizarea activității Ministerului Afacerilor Interne sau a unei unități;
- b) când nu poate fi repus în funcția deținută anterior, la încetarea motivului numirii într-un stat anexă;
- c) ca urmare a clasării «apt limitat» de către comisiile de expertiză medico-militară, atunci când nu mai poate îndeplini atribuțiile funcției deținute;
- d) când sunt retrase de către autoritățile competente avizele, autorizațiile sau atestările necesare exercitării funcției;

e) când un alt polițist este repus în funcția deținută anterior, potrivit art. 27²⁹ sau ca urmare a reintegrării, prin hotărâre judecătorească definitivă;

f) la eliberarea din funcție, cu acordul său, din motive neimputabile.

(2) Polițistul este pus la dispoziție când față de acesta s-a pus în mișcare acțiunea penală, cu excepția situației în care acțiunea penală a fost pusă în mișcare pentru o infracțiune din culpă care nu este în legătură cu serviciul.

(3) Punerea la dispoziție în situațiile prevăzute la alin. (1) lit. c), d) și e) și alin. (2) se constată la data luării la cunoștință a respectivelor situații.

(4) Polițistul este pus la dispoziție unității din care face parte sau, cu acordul lui, la dispoziția altei unități.

Art. 27²². — Situația polițistului pus la dispoziție se soluționează astfel:

a) pentru polițistul prevăzut la art. 27²¹ alin. (1), în termen de cel mult 6 luni, care poate fi prelungit cu încă cel mult 6 luni, cu aprobarea ministrului afacerilor interne;

b) pentru polițistul prevăzut la art. 27²¹ alin. (2), atunci când se dispune clasarea, renunțarea la urmărirea penală, achitarea, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, precum și în cazul încetării procesului penal.

Art. 27²³. — (1) Pe perioada punerii la dispoziție, polițistul îndeplinește acele sarcini și atribuții stabilite în scris de șeful unității, comunicate sub semnătură.

(2) În situația în care față de polițist s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale, acestuia i se stabilesc sarcini și atribuții de serviciu care nu sunt de natură a împiedica buna desfășurare a procesului penal.

(3) Polițistul pus la dispoziție beneficiază de drepturile bănești prevăzute de legislația privind salarizarea polițiștilor aflați în această situație, precum și de celelalte drepturi prevăzute în prezenta lege.

§10. Suspendarea

Art. 27²⁴. — Suspendarea raportului de serviciu are ca efect suspendarea îndeplinirii atribuțiilor de către polițist.

Art. 27²⁵. — Raportul de serviciu al polițistului se suspendă de drept în următoarele situații:

a) este arestat preventiv sau se află în arest la domiciliu;

b) se află sub control judiciar sau control judiciar pe cauțiune și s-a dispus interdicția exercitării profesiei;

c) îndeplinește o funcție de conducere salarizată în cadrul organizațiilor sindicale, constituite potrivit legii;

d) este numit într-o funcție în cadrul cabinetului demnitarului, în afara Ministerului Afacerilor Interne;

e) este dispărut, iar dispariția a fost constatată prin hotărâre judecătorească definitivă;

f) a fost instituită carantina, în condițiile legii;

g) forță majoră;

h) nu susține evaluarea psihologică care se efectuează periodic, la reluarea activității, la solicitarea comisiilor de expertiză/evaluare a capacității de muncă sau când este dispusă ca urmare a constatării motivate a existenței unor indicii comportamentale temeinice care ar putea reclama necesitatea examinării psihologice;

i) în alte cazuri expres prevăzute de lege.

Art. 27²⁶. — (1) Raportul de serviciu al polițistului se poate suspenda, la inițiativa sa, în următoarele situații:

a) pentru efectuarea concediului de creștere a copilului;

b) pentru desfășurarea unei activități în cadrul unor organisme sau instituții internaționale;

c) însoțește soțul trimis în misiune permanentă în străinătate, în condițiile Legii nr. 269/2003 privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României, cu modificările ulterioare, pe perioada misiunii.

(2) Raportul de serviciu se poate suspenda la cererea motivată a polițistului, pentru un interes personal legitim, în alte cazuri decât cele prevăzute la alin. (1), pe o perioadă cuprinsă între o lună și 3 ani.

Art. 27²⁷. — (1) Încetarea suspendării are loc la data prevăzută în actul administrativ, emis în acest scop.

(2) În situația în care în actul administrativ de suspendare nu este prevăzută perioada suspendării, în termen de 5 zile lucrătoare de la data încetării motivului care a determinat suspendarea, polițistul este obligat să informeze în scris despre acest fapt unitatea din care face parte.

(3) Emiterea unui aviz psihologic de către un psiholog cu atribuții de exercitare a actului psihologic în unitățile Ministerului Afacerilor Interne, în situația prevăzută la art. 27²⁵ lit. h), constituie motiv de încetare a suspendării.

Art. 27²⁸. — (1) Polițistul aflat în una dintre situațiile prevăzute la art. 27²⁵, art. 27²⁶ alin. (1) lit. b) și c) și alin. (2) se numește într-o funcție identică în statul anexă constituit în acest scop. La încetarea suspendării, polițistul este numit în funcție potrivit art. 27³¹.

(2) În situația suspendării raportului de serviciu pentru efectuarea concediului de creștere a copilului, unitatea are obligația de a rezerva postul ocupat de către polițist anterior suspendării.

(3) Polițistului suspendat i se retrag lucrările, armamentul și echipamentele care i-au fost repartizate în vederea îndeplinirii atribuțiilor de serviciu.

§11. Dispoziții comune privind punerea la dispoziție și suspendarea

Art. 27²⁹. — Atunci când s-a dispus clasarea, renunțarea la urmărirea penală, achitarea, renunțarea la aplicarea pedepsei, amânarea aplicării pedepsei, precum și în cazul încetării procesului penal, polițistul este repus în funcția deținută și în toate drepturile avute la data punerii la dispoziție sau suspendării, inclusiv de compensare a celor de care a fost privat pe perioada punerii la dispoziție sau suspendării.

Art. 27³⁰. — (1) Atunci când s-a dispus condamnarea prin hotărâre judecătorească definitivă, la pedeapsa închisorii cu suspendarea executării pedepsei sau amenzii penale pentru o infracțiune săvârșită din culpă care nu este în legătură cu serviciul, menținerea în activitate a polițistului se analizează la nivelul unității din care acesta face parte.

(2) În situația aprobării menținerii în activitate, polițistul este numit în funcție potrivit art. 27³¹.

§12. Numirea în funcție și recunoașterea unor drepturi

Art. 27³¹. — Ordinea de prioritate în vederea numirii în funcție este următoarea:

a) în funcția ocupată anterior, dacă este vacantă;

b) într-o funcție similară, în unitatea din care face parte;

c) într-o funcție similară, în altă unitate;

d) într-o funcție prevăzută cu un coeficient de ierarhizare egal sau inferior celei ocupate anterior, în unitatea din care face parte;

e) într-o funcție prevăzută cu un coeficient de ierarhizare egal sau inferior celei ocupate anterior, în altă unitate;

f) într-o funcție inferioară gradului profesional deținut, în unitatea din care face parte;

g) într-o funcție inferioară gradului profesional deținut, în altă unitate.

Art. 27³². — (1) Perioada în care un polițist a exercitat atribuțiile unei funcții de conducere prin împuternicire constituie vechime în funcții de conducere.

(2) Perioada suspendării raporturilor de serviciu nu constituie vechime în serviciu, cu excepția situației când prin lege se dispune altfel.

SECȚIUNEA a 4-a

Ocuparea posturilor vacante

Art. 27³³. — Postul vacant se ocupă de polițistul care îndeplinește condițiile de ocupare prevăzute în fișa postului, precum și condițiile prevăzute de prezenta secțiune.

Art. 27³⁴. — Postul de execuție vacant se ocupă prin:

- a) numirea absolventului instituției de învățământ a Ministerului Afacerilor Interne sau care pregătește personal pentru nevoile Ministerului Afacerilor Interne;
- b) mutare, la cerere sau în interesul serviciului;
- c) concurs sau examen, după caz, în situațiile prevăzute la art. 9 alin. (2) și (3).

Art. 27³⁵. — (1) Postul de conducere vacant se ocupă prin:

- a) concurs sau examen, după caz;
- b) mutare, la cerere sau în interesul serviciului, când funcția este prevăzută cu coeficient de ierarhizare egal sau inferior celui anterior deținut;
- c) numire directă, cu acordul scris al polițistului, pe același post sau pe un post prevăzut cu coeficient de ierarhizare egal sau inferior celui anterior deținut;
- d) alte cazuri prevăzute de lege.

(2) Numirea directă prevăzută la alin. (1) lit. c) poate fi aplicată în următoarele situații:

- a) ca urmare a reorganizării unității;
- b) ca urmare a reîntegrării, prin hotărâre judecătorească definitivă, a altui polițist în funcția de conducere ocupată;
- c) la încetarea numirii în statul anexă, dacă anterior polițistul a ocupat o funcție de conducere;
- d) ca urmare a punerii la dispoziție din motive neimputabile.

Art. 27³⁶. — (1) În vederea ocupării postului vacant prin concurs sau examen, se constituie comisie de concurs și comisie de soluționare a contestațiilor. În cadrul comisiei de concurs pot funcționa subcomisii.

(2) Comisia de concurs prevăzută la alin. (1) se alcătuiește dintr-un număr impar de membri. Aceștia au funcția cel puțin egală cu cea prevăzută pentru postul scos la concurs, iar cel puțin unul dintre membri are studiile de specialitate cerute pentru ocuparea postului scos la concurs.

(3) Componenta nominală a comisiilor prevăzute la alin. (1), precum și desemnarea secretarilor acestora se stabilesc prin ordin/dispoziție emise potrivit competențelor.

(4) Concursul se organizează de către unitatea în al cărei stat de organizare este prevăzut postul vacant sau de eşaloanele superioare/unitățile care asigură coordonarea metodologică a structurilor în care se regăsesc posturile.

(5) Concursul se poate organiza și pentru ocuparea mai multor posturi vacante din aceeași specialitate.

Art. 27³⁷. — (1) Anunțul pentru ocuparea prin concurs a postului vacant se afișează la sediul unității și se publică prin grija compartimentului de resurse umane, cu cel puțin 15 zile lucrătoare înainte de data desfășurării concursului, pe pagina de internet a unității sau a eşalonului superior ori, dacă aceasta nu există ori nu este operațională, în presa scrisă.

(2) Concursul pentru ocuparea postului de execuție vacant care presupune desfășurarea activității sub o altă identitate decât cea reală se organizează fără aplicarea regulilor de publicitate.

Art. 27³⁸. — Concursul pentru ocuparea postului de conducere vacant constă în susținerea unui interviu structurat pe subiecte profesionale, care se înregistrează audio și/sau video.

Art. 27³⁹. — (1) Concursul pentru ocuparea postului de execuție vacant constă în susținerea unui test scris, care poate fi înregistrat/supravegheat video, pentru verificarea cunoștințelor necesare îndeplinirii atribuțiilor postului.

(2) În funcție de specificul atribuțiilor postului de execuție vacant, testul scris poate fi precedat de susținerea a cel puțin unei probe, cu relevanță directă pentru performanța pe post, cu caracter eliminatoriu, care se înregistrează audio și/sau video, după cum urmează:

- a) probă practică;
- b) evaluarea performanței fizice;
- c) evaluarea competențelor lingvistice.

Art. 27⁴⁰. — Comisia de concurs elaborează subiectele și baremele de corectare/apreciere și notare, în concordanță cu tematica și bibliografia stabilite.

Art. 27⁴¹. — (1) Evaluarea probelor prevăzute la art. 27³⁸ și 27³⁹ se face cu note de la 1 la 10.

(2) Nota de promovare a fiecărei probe de concurs este minimum 7,00.

(3) Proba de evaluare a performanței fizice se apreciază și se promovează potrivit baremelor specifice prevăzute de ordinul ministrului afacerilor interne privind activitățile de educație fizică și sport în Ministerul Afacerilor Interne.

(4) Candidații sunt declarați «admis» în ordinea descrescătoare a notelor obținute la interviul structurat pe subiecte profesionale sau, după caz, la testul scris, în limita numărului posturilor pentru care au candidat.

(5) Rezultatele finale ale concursului se înscriu într-un tabel nominal și se aduc la cunoștință prin afișare.

Art. 27⁴². — (1) În situația în care, la concursul pentru ocuparea unui post de conducere vacant, mai mulți candidați obțin aceeași notă, este declarat «admis» candidatul care are cea mai mare vechime în specialitatea postului scos la concurs.

(2) În situația în care mai mulți candidați au aceeași vechime în specialitatea postului scos la concurs, este declarat «admis» candidatul care are cea mai mare vechime în studiile necesare postului scos la concurs.

Art. 27⁴³. — (1) În situația în care, la concursul pentru ocuparea unui post de execuție vacant, mai mulți candidați au aceeași notă, iar concursul a constat și în susținerea unei probe eliminatorii, este declarat «admis» candidatul care are cea mai mare notă la aceasta.

(2) În situația în care au fost susținute mai multe probe eliminatorii, este declarat «admis» candidatul care a obținut nota finală cea mai mare, stabilită ca medie aritmetică a notelor la aceste probe.

(3) În situația în care concursul a constat doar în susținerea probei scrise, departajarea candidaților se realizează pe baza rezultatelor obținute în urma susținerii unui interviu structurat pe subiecte profesionale.

Art. 27⁴⁴. — (1) Polițistul nemulțumit de rezultatul obținut la proba/probele eliminatorii sau la testul scris/interviul structurat pe subiecte profesionale poate formula contestație, o singură dată pentru fiecare probă, în termen de 24 de ore de la afișare.

(2) Comisia de soluționare a contestațiilor are obligația de a soluționa contestațiile în termen de 2 zile lucrătoare de la expirarea termenului de depunere.

(3) Admiterea contestației la proba/probele eliminatorie/ eliminatorii are drept consecință replanificarea candidatului și susținerea din nou a probei/probelor respective.

(4) Nota acordată după soluționarea contestației la testul scris/interviul structurat pe subiecte profesionale este definitivă.

(5) Rezultatele la contestații se aduc la cunoștință prin afișare.

Art. 27⁴⁵. — Agentul de poliție care a absolvit studii superioare poate participa la concursul pentru ocuparea unui post de execuție vacant de ofițer, dacă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) este declarat «apt» la evaluarea psihologică organizată în acest scop;

b) nu este cercetat disciplinar sau nu se află sub efectul unei sancțiuni disciplinare;

c) nu este pus la dispoziție ori suspendat din funcție în condițiile art. 27²¹ alin. (2) sau art. 27²⁵ lit. a), b) și h);

d) a obținut calificativul de cel puțin «bine» la ultimele două evaluări anuale de serviciu.

Art. 27⁴⁶. — (1) La concursul pentru ocuparea unui post de conducere vacant poate participa polițistul care:

a) este declarat «apt medical» și «apt» la evaluarea psihologică organizată în acest scop;

b) nu este cercetat disciplinar, nu se află sub efectul unei sancțiuni disciplinare sau față de acesta nu a fost pusă în mișcare acțiunea penală;

c) a obținut calificativul de cel puțin «bine» la ultimele două evaluări anuale de serviciu;

d) îndeplinește condițiile de vechime și studii, conform alin. (2) și (3).

(2) Condițiile de vechime necesare participării ofițerilor de poliție la concurs sunt:

I. pentru funcția de inspector general și inspector general adjunct/similare și funcțiile superioare celei de șef serviciu/similare de la nivelul aparatului central al Ministerului Afacerilor Interne:

a) vechime în specialitatea studiilor necesare exercitării funcției — 7 ani;

b) vechime în funcții de conducere în unități ale Ministerului Afacerilor Interne — 4 ani;

II. pentru funcțiile superioare celei de șef serviciu/similare, altele decât cele prevăzute la pct. I:

a) vechime în specialitatea studiilor necesare exercitării funcției — 5 ani;

b) vechime în funcții de conducere în unități ale Ministerului Afacerilor Interne — 3 ani;

III. pentru funcțiile de șef serviciu/similare de la toate nivelurile ierarhice și funcția de șef poliție oraș și adjunct șef poliție oraș:

a) vechime în specialitatea studiilor necesare exercitării funcției — 2 ani;

b) vechime în specialitatea structurii pentru care se organizează concurs — 3 ani;

IV. pentru funcția de șef birou/similară, de la toate nivelurile ierarhice:

a) vechime în specialitatea studiilor necesare exercitării funcției — 2 ani;

b) vechime în specialitatea structurii pentru care se organizează concurs — 2 ani.

(3) Prevederile alin. (2) pct. IV se aplică și pentru participarea agenților de poliție la concursul de ocupare a funcțiilor pentru care agenții de poliție beneficiază de indemnizație de conducere.

(4) Poate participa la concursul pentru ocuparea funcțiilor prevăzute la alin. (2) pct. I, II, III ofițerul de poliție care a absolvit studii postuniversitare sau studii universitare de master în domeniul management sau în specialitatea studiilor funcției de bază.

(5) Face excepție de la condițiile prevăzute la alin. (2) pct. IV funcția de șef birou dacă unitatea nu are prevăzută o funcție de ofițer de execuție în domeniu.

(6) Funcția similară se stabilește prin raportare la coeficientul de ierarhizare, nivelul ierarhic și gradul profesional prevăzut.

Art. 27⁴⁷. — (1) Candidatului declarat «admis» la concursul pentru ocuparea unei funcții de execuție i se acordă gradul profesional și este numit în funcție numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 10 alin. (1). Motivarea deciziilor

bazate pe considerente de ordine publică sau securitate națională nu se comunică.

(2) Candidatul declarat «admis» la concursul pentru ocuparea unei funcții de execuție în situația prevăzută la art. 9 alin. (2) sau pentru ocuparea unui post de conducere vacant, din statul de organizare al altei unități decât cea în care este încadrat, se mută în interesul serviciului, fără acordul șefului unității cedente.

Art. 27⁴⁸. — În cazul în care ocuparea postului vacant pentru care s-a organizat concurs nu este posibilă din motive care țin exclusiv de persoana candidatului declarat «admis», oferta de ocupare a postului se face candidatului clasat pe următorul loc, în ordinea descrescătoare a notelor obținute.”

21. Articolele 46 și 47 se abrogă.

22. La articolul 48, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Perioada în care raporturile de serviciu ale polițiștilor sunt suspendate potrivit prevederilor art. 27²⁵ lit. c) constituie vechime în serviciu. Pentru această perioadă funcțiile de conducere din organizația sindicală se echivalează cu funcțiile prevăzute în legislația privind salarizarea polițiștilor, în vederea deschiderii drepturilor de pensie ca polițist.”

23. Articolul 65 se abrogă.

24. La articolul 69 alineatul (1), litera j) se modifică și va avea următorul cuprins:

„j) pentru alte motive sau nevoi ale Ministerului Afacerilor Interne, după expirarea perioadei de punere la dispoziție sau, pe parcursul acesteia, la cererea polițistului, în condițiile art. 27²¹ alin. (1) atunci când nu s-a putut realiza numirea într-o funcție;”.

25. La articolul 69 alineatul (1), după litera m) se introduce o nouă literă, litera n), cu următorul cuprins:

„n) când polițistul nu a susținut, din motive imputabile, evaluarea psihologică în termen de 3 luni de la data suspendării raportului de serviciu în condițiile art. 27²⁵ lit. h).”

26. La articolul 73, alineatul (7) se abrogă.

27. După articolul 74 se introduce un nou articol, articolul 74¹, cu următorul cuprins:

„Art. 74¹. — Prin ordin al ministrului afacerilor interne se stabilesc aspecte procedurale cu privire la:

a) organizarea și desfășurarea cursurilor de formare profesională a polițistului, precum și a concursurilor și examenelor prevăzute de prezenta lege;

b) nașterea, modificarea, suspendarea și încetarea raporturilor de serviciu.”

28. Articolul 78 se abrogă.

Art. II. — În termen de cel mult 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, polițiștii suspendați se numesc, cu acordul lor, în statele anexă în condițiile prezentului act normativ și se emit ordinele ministrului afacerilor interne prevăzute la art. 74¹ din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. III. — După aprobarea prin lege a prezentei ordonanțe de urgență, Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, se va republica, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,

Petre Tobă

p. Ministrul muncii, familiei,
protecției sociale și persoanelor vârstnice,

Valentina Conțescu,

secretar se stat

p. Ministrul finanțelor publice,

Enache Jiru,

secretar se stat

București, 16 iunie 2016.
Nr. 21.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

